

Mahir Ünsal Eriş

Türk Edebiyatı Roman

Diğerleri

Mahir Ünsal Eriş, 1980'de Çanakkale'de doğdu. Arkeoloji ve tarih okudu. Hayatını çeviriler yaparak ve yazarak sürdürüyor. Gençlerbirliklidir; söylenişi bile güzel.

Kitapları: *Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...* (2012), *Olduğu Kadar Güzeldik* (2013) (60. Sait Faik Hikâye Armağanı), *Dünya Bu Kadar* (2015), *Benim Adım Feridun* (2016), *Öbürküler* (2017), *Kara Yarısı* (2019), *Sarıyaz* (2019), *Diğerleri* (2020), *Gaip* (2022), *Acaip* (2023) *Babil Kulesi Kitabı* (2023), *30 Şahane Kelime* (2023) *Tatil Kitabı* (2024) ve *Bin 9 Yüz Seksen 3* (2024).

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...
Olduğu Kadar Güzeldik
Dünya Bu Kadar
Öbürküler
Kara Yarısı
Sarıyaz
Gaip
Acayip
Tatil Kitabı

DİĞERLERİ

Yazan: Mahir Ünsal Eriş

Yayına hazırlayan: Nimet Kirşan

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitapta yazım kuralları konusunda yazarın isteklerine bağlı kalınmıştır.

1. baskı / Karakarga Yayınları, 2020

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ocak 2025 / ISBN 978-625-6162-65-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomođlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Diğerleri

Mahir Ünsal Eriş

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kemal Tahir'in kıymetli hatırasına...

*“Gökyüzü berrak ılık
ve bahtiyardı.
Ahşaptı mahallenin evleri:
boyasız kararmış
fakat temizdiler.
Yalnayak bir kız çocuğu bir taş merdiveni yıkamaktaydı.
Hani
öyle geliyor ki insana;
burası bir dünyanın sonu bir dünyanın başlangıcıdır (...)”*

1.

Mahalle güzel. Mahalle sakin ve samimi görünüyor. Sokaklarında top oynayan, ip atlayan çocukları, bağıarak dolaşan yoğurtçuları, kalaycılar, hurdacılarıyla, tıngır mıngır geçen at arabaları, camdan cama çekilmiş iplere serili çamaşırlarıyla kendi mahallesine benziyor. Tren var, büyük nimet. Sirkeci'den banliyöye atladın mı on dakikaya evdesin. Deniz de yakın, her şeyiyle güzel bir mahalle. Nezihliğine de nezih, kendi halinde bir aile muhiti. Aslında razı, içi rahat. Ama yine de arkadaşlarla bir konuşsalar mıydı? Bir tatsızlık olmasın sonra. Hem İstanbul tanıdıkları, bildikleri yer değil ki. İnsan kısım kısım, yer damar damar, demişler. Kavun değil ki dibini koklayasın. Belki bir yol gösterirlerdi. "Buraları sizin yaşayacağınız yerler değil," diyecekleri tutardı. Hem bu mahalleler kimin elinde? Yarın öbür gün önlerini kesivermesinler mahalleye girerken. Kapıya dayanmasınlar? Arkadaşlarla bir konuşsalar, onları haberdar etseler, böyle kafalarına göre iş yapmasalar daha iyi olacaktı. Kırk kere söyledi bunu Cahide'ye. Oralı olan kim, her seferinde, "Kızım kötü bir şey mi yapıyoruz, başımızı sokacak bir göz odanın peşindeyiz işte," deyip geçiştiriyordu. "Yurtta faşistlere yem olsak daha mı iyi? Şu iş bir hallolsun, ben onlara lisanı münasip anlatırım her şeyi etraflıca." Peki, öyle olsun diye razı

oluyordu Sacide. Tabiatı böyleydi, hayatını makul izahatlarla güdülen bir seyre bırakmayı severdi. Önünde dikildikleri bu konak eskisi ahşap binanın kapısını çalmak üzereyken bunları düşünmek için çok geçti artık.

Cahide tez canlı, meraklı ve belki de haddinden fazla sokulgan bir kızdı. Her şeyi aceleye getirmeyi sever, bir işi kendi faydasına görüyorsa asla geri durmaz, köprüyü geçene kadar dayı denecek kaç ayı varsa hepsinin hakkından gelmeyi maharetle becerirdi. Üst sınıflardan Azniv diye bir kızın peşinde geziyordu epeydir. Genç kıza kendini imtihanlara hazırlatıyor; eski defterlerini, notlarını alıp oradan ders çalışıyordu. Memlekete gidip geldikçe zeytinyağı ve incir getirip Azniv'e vererek meşrebince teşekkür ediyordu. Azniv iyi bir kızcağızdı. Ermeni kızlarını pek okutmazlardı ya, babası Dikran Usta inat etti. "Okuyacak benim çocuklarım," dedi. Oğlanın pek yıldızı barışmadı okulla, onun hevesi marangozluğaydı. Ama Azniv okudu. Takdirnameler ala ala bir solukta bitirdi bütün okullarını, sonra da tıp fakültesine girdi. Seneye de doktor çıkacak kısmetse. Cahide'yi de fakülteden tanıyor Azniv. Bu evi de onlara Azniv haber verdi zaten. Kimselere karışmaz orta halli bir aile, eskice de bir konak.

Birkaç odalarını böyle itimat ettikleri konu komşunun adıyla gelene pansiyona veriyorlar. Kendileri de evde oturuyorlar. Cana yakın, kadir bilir, muhabbet bilir insanlar.

Öğrenci Birliği'ndeki arkadaşlarının arkasından, onlara haber etmeden böyle iş çevirmekten ötürü Sacide'nin içi biraz huzursuz. Ama artık olan olmuş. Gelip kapının önünde durmuşlar, elleri kapı tokmağına ermiş bir kere.

Mermer merdivenlerinde dikildikleri bina, eskinin zengin, mutlu ve şatafatlı günlerini gıcırdayan iskeletinde gençlik anıları diye saklayan bir ahşap kâşaneydi. Şimdiki haliyle soba başında dizlerini ovalayarak inleyen bir haminneyi hatırlatsa da gençliğinde çok canlar yaktığı, güzelliği ve asaletiyle çok parmaklar ısırttığı belliydi. Kıyıda tren hattı ve sahil yoluyla ayrılan evin

cumbalı ikinci katından ve her nedense gayet esrarengiz görünen çatı katı kulesinden benzersiz bir deniz manzarası izlenebiliyor olmalıydı. Bitişindeki binalar çekilirse yıkılacakmış gibi yorgun görünen harabezar, kararmış tahtaları, hafif eğilmiş karkası ve yan komşularıyla iki yandan koluna girilmiş bir acuzeye benziyordu. Denizden vuran rutubet bu zavallı evin cephesini çürütüp karartmıştı. Üç kuruşa oda tutmanın o kadarcık da mihneti oluversin. Ne gelir elden.

Cahide kapının piriçten “haremlik” tokmağını üç kez kararlı şekilde vurunca camı vitraylı kapının ardında kütleli bir ağırlığın ahşap zemini zangırdatarak yürüme sesi duyuldu. Ardından müzikli bir “Geldim!” nidası yükseldi. İşitilen kadın sesinde cana yakın bir gamsızlık, sevecen bir bıkkınlık titreyişi hissediliyordu. Daha açılmadan, kapının aralığından görünecek kadının, etlerini çalkalaya çalkalaya, terliklerini sürüye sürüye gelen, yayvan, değirmi yüzlü, kısa boylu, kalın bilekli, tombul ve orta yaşın biraz üstünde bir madama olduğu anlaşılıyordu. Kapı açıldı. Hakikaten de tam isabetti. Otuzlarının sonuna doğru, saçları gece karası, apak tenli, tombulca bir Ermeni kadını. Fakat sıhhten gürbüzleşmiş, yanakları kan dolmuş bir semizlik değil, hep aynı şeyleri yiyen yoksullara has kof bir şişmanlıktı kadınıniki.

Kapı aralığından ansızın beliren bu akça pakça toparlak yüzü görünce ne diyeceğini bilemedi Cahide bir an. “Bonjur madam,” deyiverdi. Kadın bu söze karmakarışık bir ifadeyle öylesine şaşırıldı ki kızların yanlış geldiklerini hatta bonjur dediklerine göre turist olabileceklerini düşündü. Cahide kadının şaşkın ifadesinden vazife çıkarıp devam etti. “Madam Hayganuş’a bakmıştık.” Kadın bu kez de madam denmesine şaşırmış gibi, kendisine sorulan bir adı çıkarmaya çalışıyormuşçasına iki kez, “Hayganuş,” dedikten sonra “Benim, buyrun?” diye sorarcasına açtı gözlerini. Cahide araya girip meseleyi aydınlattı. “Azniv *Kuyriğ* gönderdi bizi. Sizin malumatınız olacaktı. Pansiyon için.” Genç kızın sözü

bitince sanki güneşi perdeleyen bulutlar çekilmiş gibi bir aydınlık yayıldı Hayganuş'un yüzüne. "Haa... Buyrun, buyrun tabii," diye irice gövdesini kenara çekip kızlara yol açtı.

Kızlar içeri girdiler. İki kapı arasındaki taşlıkta ayakkabılarını çıkarıp genişçe bir sahanlığa geçtiler. Hayganuş'un önlerine sürdüğü terlikleri ayaklarına takıp bastıkça zemin döşemesini inleyen geniş kalçalı ev sahibelerinin ardı sıra yürüdüler, iki penceresiyle tren yoluna ve yan sokağa bakan oturma odasına geçtiler. Bu oda, evin eski sefahat zamanlarını görmüş ve her nasılsa satılmadan bugüne kalabilmiş birtakım eşyanın yanı sıra, yaşanan güne ait, yeni ama düpedüz dar gelirliliği yansıtan ilavelerle ailenin keder uyandıran tarihini göstermeye çabılıyor gibiydi.

Geçtiler, oturdular. Pencerelerin olduğu duvarların dibinde kumaş kadifeyi andıran yeşil, iri, iskandinav koltuklar vardı. Bu koltuklar daha yeni ve heybetli göründüklerinden sanki daha esaslı misafirlere tahsis edilmiş hissi uyandırdığı için çekinip zenginlik günlerinden kalma arnuvo sandalyelerin ucuna ilişiverdiler. Ev sahibi kadın, hiç beklenmedik bir zamanda ortaya çıkan misafirlerin fitilini ateşlediği, gülünç görünen bir telaşla elini kolunu koyacak yer bulamıyordu. "Buyrun, buyrun," deyip kızları yerleştirdikten sonra bir an için otursun mu oturmasın mı bilemedi. Kapının sövesine genişçe kalçasını dayamış öylece beklerken kurtuluşu buldu. "Kahve," dedi. "Kahve içersiniz?" Cahide, "Zahmet etmeyin," diyecek oldu. Hayganuş, zahmetin lafını bile ettirmeden kahveleri nasıl içeceklerini öğrenip acelesi tutmuş hareketlerle zemini döve döve mutfağa gitti. Kızlar odada yalnız kaldılar. Sacide'nin santim santim, karış karış her köşesini kaydeden dikkatli gözlerle incelemeye koyulduğu oda, içindeki bunca eşya kalabalığına rağmen epey ferahtı. Uzun, kör duvarda üç kapılı camlı bir gümüşlük vardı. Kimi yaldızlı kimi pişmiş toprak kadeh takımları raflara şık bir nizama yıllar önce yerleştirilmişler ve o günden beri yazısız bir kanun gereği hep aynı yerlerine konuyorlardı sanki. Üç vitrinin üçünün de geniş orta raflarına küçük çerçeveleri içinde İsa ve Mer-

yem ile bebeğini gösteren yağlıboya tasvirler konmuştu. Bunların dışında tüm vitrin sayısız ıvır zıvırla doluydu. Büyükten küçüğe art arda dizilmiş cam filler, porselenden Eros biblosu, sathına her biri U harfinin bir başka biçimi gibi görünen Ermeni yazısıyla duvarlar işlenmiş bakır çanak; oturur halde konmuş, sırtüstü devrilince gözünü kapatan oyuncak bebek, oyma ağaçtan bir Truva atı biblosu, çok uzun zaman önce gönderildiği kağıdının sararışından belli, Ahtamar Kilisesi fotoğrafı, Ermeni yazılı bir kartpostal; üstüne kocaman haç ve türlü bezemeler işlenerek kilise kapısı şekli verilmiş bir pirinç levha ve bir sürü minyatür bakır kap kakacak...

Kapıdan girince sağ duvarda kapağının çoktandır açılmadığı örtü serilip üzerine öteberi konmasından anlaşılan bir duvar piyanosu vardı. Bu piyanonun üstünde duvarda, eskilerin rahibe işi dediği sık etaminle işlenmiş büyükçe bir "Son Akşam Yemeği" tablosu asılıydı. Çerçevesinin köşesine ucunda tahtadan haç bulunan uzunca bir tespih iştirilmişti. Pencerelerin aralarındaki duvarlara ise üzerine *Milliyet* gazetesi logosu vurulmuş bir saat ve hemen tüm evlerde aynısı ya da benzeri bulunan "Ağlayan Çocuk" tablosu asılıydı. Ağır koyu yeşil kadife perdeler koltukların rengiyle pek uyumlu sayılmasalar da fena görünmüyorlardı. Odanın her yerinde, zigonların üstlerinde, koltuk kolçaklarında, piyanonun kapalı duran tuş takımının ve bir kenarda duran lambalı radyonun üstünde, vitrinin camdan raflarında, ortadaki sehpanın sathında hep ama hep danteller vardı. Bunlar özenle işlendikleri belli, eski zamanlardan kalma bir sararmışlığı belli belirsiz gösteren incecik, şık dantellerdi. Her birinin örneği diğerinden dikkat çekecek kadar farklıydı.

Bir başka duvarda fotoğrafçıda renklendirilmiş eski bir fotoğrafta büyüğü oğlan, ondan üç-dört yaş küçüğü kız çocuklu bir karıkoca vardı. Tozluclu potinler ve redingot giymiş adam, ön düğmeleri sıkı sıkıya ilikli oturmuş, kız çocuğunu dizine koyup tek eliyle kavramıştı. Kadın adamın sağ omzunun arkasında, elini bu omuza koyarak dikilmiş, gülümsüyordu. Oğlansa babasının kız kardeşten boşa kalan dizinin yanında fotoğraftan bağımsız biriy-

miş gibi, oraya sonradan konmuş gibi müstakil, ayakta duruyordu. Fotoğrafta tek gülümseyen anneydi. Baba kaşları çatık, ciddi; kucaktaki kız ve fondaki ferforje stüdyo dekorunun önünde diki- len oğlan şaşkın hatta ürkekti. Fotoğraftan mevsimin güz ya da bahar olduğu anlaşılıyordu. Oğlanın beyaz gömleğinin üstünde sarıya boyandığı için kum rengi duran bir süveter, kızda ise pem- beye boyanmış ince bir hırka vardı. Sacide, “Kim bilir gerçekte ne renkti hırka, belki de beyazdı?” diye düşünürken ev sahibi kadın sarsıntılıyla döndü. Kızların önlerine sürdüğü zigonlara kahve- leri koydu. Kendi fincanını da ortadaki sehpayaya koyup şefkatli bir sıcaklık vadeden irice cüssesini İskandinav koltuğa sırtından bir çuval devirir gibi bıraktı. Belli ki mutfakta kahve yaparken sakin-leşmiş, nasıl konuşacağını kafasında toparlamıştı.

“Demek Azniv’in arkadaşlarısınız,” diye girdi lafa. “Azniv bi- zim kızımız gibidir. Elimizde büyüdü, şuncacıktı. Ama güzel oku- du, maşallah.” Bu son cümleyi mırıldanır gibi, ağzından kaçırır gibi yarım yamalak söylemişti. Cahide hemen atıldı, sözcülüğü ele almıştı. “Evet,” dedi, “tıp fakültesinden. Bizim üst şubemizde Azniv *Kuyrig*.” Hayganuş’un tıp fakültesi hakkında konuşacakla- rı hemen bitmişti. Sacide’ye döndü, “Siz de mi tıbbiyeden?” diye sordu. Sacide sahne sırası kendisine gelmiş bir uvertür gibi yap- macık görünen telaş ve mahcubiyetiyle “Yok, efendim,” dedi. “Ben edebiyattayım.” Sacide’nin lafı biter bitmez Cahide, bir izahat ge- rekmiş gibi atıldı. “Arkadaşım bizim fakülteden değil ama Azniv Abla tanır onu da. Benim talebe yurdundan arkadaşımdır.”

Hayganuş bu teferruatla pek ilgilenmemişti. Kahvesinden bir yudum alıp arkasına yaslandı. “Çok güzel, çok güzel,” demekle yetindi. Hayganuş’un bu işin önünü arkasını ayıracak hâli yoktu zaten. Evde biri yatalak, biri yarı deli iki ihtiyar yalnızca terzilik parasıyla doymuyor; bir hastane kapısından girilse çocuk doktor- ları, dahiliyeci, hariciyeci, kalpçi, bevlilyeci insanın canını alacak gibi bekliyordu. Odalardan birini genç bir öğretmenle karısına pansiyona vermişlerdi. Öbür odayı da bu kızlara verirse biraz beli

doğrultacaktı. Annesi yatalak düştüğünden beri ana-babasının odasında yatıp kalkıyordu Hayganuş. Kendi odası da boşa çıkmıştı böylece. Babası zaten çatı katındaydı. Bu iki kız Hayganuş'un odasında gül gibi yaşayıp giderdi.

Kızlar konuyu bir an önce eve getirsin diye bekledi. Ama çekingendiler. Hiçbir şey söylemeden, ayak parmaklarını içe kıvrımış, öyle mahcup oturmuş usul usul kahvelerini yudumluyorlardı. Sohbeti yeniden başlatmanın konuyu sadede getirmeyi hızlandıracağını düşündü Hayganuş. "İstanbullu musunuz, dışarıdan mı geldiniz okumaya?" diye sordu. Cahide atılıp, "Ben Bandırmalıyım," dedi. Sonra bu izahatın yetmeyeceğini fark edip gönülsüzce, "Balıkesir'in kazasından," diye ekledi. Sacide son derece ifadesiz bir söyleyişle, "Ben Niğdeliyim, ailem de orada meskûn," diye geçitirdi. Cahide arkadaşının hemen peşine yerinde doğruldu, mahsusçuktan öksürüp boğazını temizledi. Bir kız isteme ziyaretinin o en can alıcı ânı gelmiş gibi girdi söze. "Azniv *Kuyriğ* dedi ki sizin bir odanız için..." cümlelerin tamamlanmasına imkân olmamıştı ki silah patlaması gibi bir aksırma sesi tam altı kez yankılandı evin içinde. Ardından bir tane, bir tane daha. Bu tantanalı hışırtıyı aşıp merdivenlerden inen aralıklı adım sesleri izledi. Kızlar şaşırılmıştı. Hayganuş'un yüzünde, olan şeyden utanıyormuş gibi acıklı bir sırıtış belirdi. Peş peşe dokuzuncu defa hışırtıyı erkeğin sesi bir vapur düdüğü gibi en pest perdeden öttü. "*Hayganuş, tun ures, Hayganuş?*" Bu ses gök gümbürtüsü gibi evin kirislerini zangırdatınca ev sahibi kadın uygunsuz bir hâlin ortasında yakalanmışçasına telaşlı bir çabayla, oturduğu koltuktan fırlayıp sesin geldiği yöne doğru, "Burdayım baba; geldim, geldim," diye seslenerek oturdukları odadan çıktı. Kızlar nefeslerini tutmuş beklerken içeriden, merdiven tarafından Ermenice mırıltılar, fısıldaşmalar geldi. Biraz sonra zemini ağırlığıyla eze eze önde Hayganuş, arkasında ihtiyar bir adam oturma odasına girdiler. Kızlar, takım elbiseli bu ihtiyarı görünce hemen ayağa fırladılar. Adam pek uzun sayılmayacak kır sakalı, kır saç-

ları ve kalın, kara kaşlarıyla çok dinç ve yakışıklı görünüyordu. Çift çizgi ütülü pantolonu, kravatı, yelege, yelek cebinden sarkan saat kösteğiyle sanki resmi bir davete icabet etmek üzere hazırlanmış gibiydi. Ayağındaki kahverengi deri terlikler adamın bir ömür boyunca kurmaya uğraştığı anlaşılan bu hayranlık uyandırıcı mizacına onunla alay etmek için yapıştırılmış gülünç ilaveler gibi duruyordu. Adam, "Safa geldiniz, kızım," deyip nazikçe elini uzattı. Cahide uzanan eli kavrayıp öpmeye kalkınca adam hafifçe belden kıvrılıp, "Esağfurullah," diyerek çevirdi kızın elini. Birkaç kez sallayıp, "Artin Boğosyan, emekli mütercim," dedi. Kızcağz bu diplomatik takdime ne karşılık vereceğini bilemedi. "Cahide," dedi, "Cahide Sivrioğlu, tıp fakültesinde birinci sınıf talebesi." Adam soylu tavrını sürdürerek, "Şerefyab oldum, kızım," deyip bu kez elini Sacide'ye uzattı. Sacide arkadaşının tecrübesinden ders aldığı için öpmeye hiç yeltenmeden nazikçe tokalaştı. Adam aynı kelimelerle ona da takdim etti kendini. Sacide adını söyleyip, "Memnun oldum, efendim," dedi. İhtiyar, kızlara kalktıkları yerleri göstererek buyurlarını rica etti. Hemen oturdular, adam da piyanonun önündeki tabureye nazikçe ilişti. Aralarında asılı kalan titrek ve kırılğan sessizliği yine Artin Bey bozdu. "Konuşup anlaşmışsınız kızım, demek evimize şeref vereceksiniz, çok sevindim. Talebe demek istikbal demek. Ben çok severim talebeleri." Hayganuş, okumamış olması babasıyla arasında görünmez bir duvarmış gibi o duvarın ardında büzüldükçe büzüldü. Cahide, "Biz de tam onu konuşuyorduk Hayganuş Hanım'la," diye düzeltti ihtiyarın sözünü. Hayganuş kendisine dönen bakışlara cevaben açıklama yapma ihtiyacı duydu. "Eh," diye girdi söze, "siz istedikten sonra bizim için münasiptir. Mutfağımız müşterek, akşam yemeklerimizi hep beraber hazır eder, tam yedi buçukta da yeriz. Çamaşırınızı banyoda yıkayabilir, arka bahçeye asarsınız. Nevresimlerinizi ben veririm. Temizliği de yaparım. Kabil olur da yardım etmek imkânı bulursanız ne âlâ, yoksa canınız sağ olsun. Ben zaten yapıyorum. Evden başka yerde kalmanızdan babam pek hazzetmez ama za-

“Kötü olan insanlardı çünkü bahar kimseyi öldürmezdi, şehir kimseye kıymazdı, gençlik can almazdı. Ne bela varsa insandandı.”

Diğerleri, 70’lerin Türkiye’sinde bir mahallenin, eski bir konağın ve burada kesişen hayatların romanı. *Öbürküler*’den tanıdığımız Sacide ve arkadaşı Cahide’nin hikâyesi, geçmişin gölgelerinde kaybolmuş Hayganuş ve Artin Boğosyan’ın dünyasıyla birleşiyor, “diğerleri”nin şaşırtıcı varlığıyla şekilleniyor. Pansiyoncu olarak geldikleri evde üniversite öğrencisi gençler Artin Bey’in dünya dışı âlemlere açılan kapılarıyla karşılaşılıyor.

Mahir Ünsal Eriş, detaylara olan titizliği ve duygu yüklü anlamıyla okurlarını taşra ile metropol arasında sıkışmış hayatların içine çekiyor. Büyük hayallerle dolu devrimci gençler, konakta saklanan sırlar ve her köşesinden insan olmanın derin karmaşıklığı sızan bu roman, hem kahkahalar attırıyor hem de yüreğinizi burkuyor.

Her bir karakterin bir parçasını taşıdığı *Diğerleri*, insan olmanın karmaşık güzelliklerini ve zorluklarını hatırlatıyor, geçmişin gölgeleriyle bugünün umutlarını buluşturuyor ve her satırında okurunu derinden etkiliyor. *Öbürküler* ile başlayan macera *Diğerleri* ile yepyeni bir manzaraya açılıyor.

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi	tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
			₺ 150

Serifika no: 44919	ISBN 978-625-6162-65-5		
	9 786256 162655		